

Numerisk analyse av kule på krumt underlag

Utført av: Martine Fjeldal, Oliver Sætre, Fredrik Stokke, Vebjørn Blom-Hagen og Jonas Meyer Jamt

Dato og tid: 09.10.2023 kl 10:15

Sammenndrag

Numerisk og eksperimentelle verdier for banefart og tidsutvikling ble bestemt for en kule med rullende bevegelse på en simulert bane. Banen ble automatisk generert og utført i Matlab på åtte festepunkter. Sluttfarten til en kule gjennom den simulerte banen ble beregnet til å være 1,632 m/s. Forsøksvis ble sluttfarten 1,422 m/s. Disse resultatene viser et avvik på 12,81 %. Det gir et tap i mekanisk energi på 24,05%

Introduksjon

I dette prosjektet studeres ei kule som ruller på et krumt underlag. Målet er å undersøke i hvor stor grad mekanisk energibevarelse i praksis avviker fra numeriske beregninger. Dette avviket bestemmes av forskjellen mellom beregningene og eksperimentell måling av sluttfarten til kula. For å forenkle beregningene antar det at friksjonen er stor nok til at kulen ikke glir, men at den ikke blir påvirket av annen friksjon som luftmotstand. Hvis dette er tilfelle kan en regne ut banefart, helningsvinkel, tidsutvikling, normalkraft og friksjon ved hjelp av lover om translasjonsenergi, rotasjonsenergi og energibevaring.

Teori

I disse forsøkene er det antatt at energien ikke tapes av friksjon, slik at noen av utregningene er forenklet. Med disse forenklingene kan man bruke ligningen for bevarelse av mekanisk energi, hvor energien som blir omgjort til varme og vibrasjoner ikke blir inkludert. Formelene nedenfor er basert på likninger fra heftet "Ren rulling på krumt underlag"[1]. Det tas kun hensyn til potensiell-, kinetisk energi og friksjon i de eksperimentelle verdiene. I de teoretiske utregningene er energi ført lik energi etter altså null tap av energi i form av friksjon. Formelen under brukes til å utlede andre formler samt beskrive energien til kula i systemet:

$$E_k + E_{p0} = E_{k1} + E_{p1} \quad (1)$$

Hvor E_p og E_k er forholdsvis den potensielle energien i dette forsøket i form av mgh, og E_k er den kinetiske i form av translasjonsenergi og rotasjonsenergi $\frac{1}{2}mv^2$ og $\frac{1}{2}I\omega^2$ mv². Hvor c er en konstant for massefordeling til kulen. Ved å bruke ligning 1 og deretter sette farten alene på venstre side kan ett uttrykk for farten til kula utledes, som en funksjon av den vertikale aksens y:

Ved å bruke ligning 1 og deretter sette farten alene på venstre side, kan et uttrykk for farten til kula utledes som en funksjon av den vertikale aksens y:

$$v(y) = \sqrt{\frac{2g(y_0 - y)}{1 + c}} \quad (2)$$

Hvor (g) er tyngdeakselerasjonen og (y₀) er start høyden. Videre er det praktisk å ha vinkelen til banen for hver (x)-posisjon i forhold til den horisontale aksens. Dette krever at uttrykket for farten gitt ved (x) i stedet for (y). Dette er ikke særlig krevende, kan endre dette ved å definere (x) som en funksjon av (y), altså (y(x)) i stedet for (y), for så å sette inn i likning 2. Dette gir ligning 3:

$$v(x) = \sqrt{\frac{2g(y_0 - y(x))}{1 + c}} \quad (3)$$

Ved å derivere (y(x)) med hensyn på (x), gir dette et uttrykk som ser slik ut:

$$\frac{dy}{dx} = \tan(\beta) \Rightarrow \beta = \arctan\left(\frac{dy}{dx}\right) \quad (4)$$

For å utlede normalkraften trengs sentripetalkselerasjonen, og den blir utledet fra krumningen til banen:

$$K = \frac{\frac{d^2y}{dx^2}}{\left(1 + \left(\frac{dy}{dx}\right)^2\right)^{\frac{3}{2}}} \quad (5)$$

Den dobbeltderiverte og den deriverte er fra (y(x))-likningen til banen. Sentripetalkselerasjonen er gitt fra følgende sammenheng:

$$A_s = v^2 \cdot K = \frac{2g(y_0 - y(x))(d^2y/dx^2)}{(1 + c)(1 + (dy/dx)^2)^{\frac{3}{2}}} \quad (6)$$

Normalkraften under en bevegelse der banen ikke er konstant horisontal er gitt ved Newtons 2. lov for rotasjon 2:

$$\sum F = m \cdot A_s \quad (7)$$

Ved å sette likning 7 inn i likning 8, og så løse sum av krefter ortogonalt i forhold til banen, gir følgende formel:

$$Mg \cdot \cos(\beta) + N = m \cdot A_s \Rightarrow N = m \cdot (g \cdot \cos(\beta) + A_s) \quad (8)$$

Kreftene som virker tangentielt til banen er en komponent av (G) og friksjonskraften. Da gir Newtons 2. lov et uttrykk med akselerasjon tangentielt til banen:

$$m \cdot g \cdot \sin(\beta) - f = m \cdot a \quad (9)$$

I dette forsøket ruller et objekt, da må rotasjonkreftene tas med. Newtons 2. lov for rotasjon gir:

$$F \cdot r = I \cdot \alpha \Rightarrow F = -cmdu/dt \quad (10)$$

Alpha er vinkelakselerasjonen. dγ/dt er endring av fart på hensyn av tid [1]. Lkning 9 og 10 gir likning 11:

$$f = \frac{cMg\sin(\beta)}{1 + c} \quad (11)$$

For å finne tidsutviklingen kan man bruke (t = s/v), hvor (s) er Δx_i, v er Δv_i og t er tidsintervallene mellom hvert punkt, Δt_i:

$$\Delta t_i = \frac{\Delta x_i}{\Delta v_i} \quad (12)$$

For å finne tiden til et gitt punkt, t_n, kan man med en gitt n, summere tidsintervallene, Delta t, fram til n for å finne tiden:

$$t_n = \sum_{i=1}^n \Delta t_i \quad (13)$$

Tap av mekanisk energi i det eksperimentelle forsøket kan utregnes med bruk av likning 1 og differansen av energien ved starten og slutten:

$$mgh = \frac{1}{2}mv^2 + \frac{1}{2}I\omega^2 \Rightarrow \text{Energitap} = mgh - \left(\frac{1}{2}mv^2 + \frac{1}{2}I\omega^2\right) \quad (14)$$

#

Usikkerhetsanalyse:

#

Når det utføres eksperimentelle målinger på lab vil det alltid oppstå en usikkerhet. For å finne gjennomsnittsverdien t x gitt medil antall målinger, N kan man bruke:

$$\bar{x} = \frac{1}{N} \sum_{n=1}^N x_i \quad (15)$$

Standardavviket er uttrykket som brukes for hver måling, og er definert som:

$$\sigma = \sqrt{\frac{1}{N-1} \sum_{i=1}^N (x_i - \bar{x})^2} \quad (16)$$

Standardfeilen, som er usikkerheten til gjennomsnittet, er gitt ved:

$$f = \frac{\sigma}{\sqrt{N}} \quad (17)$$

Metode

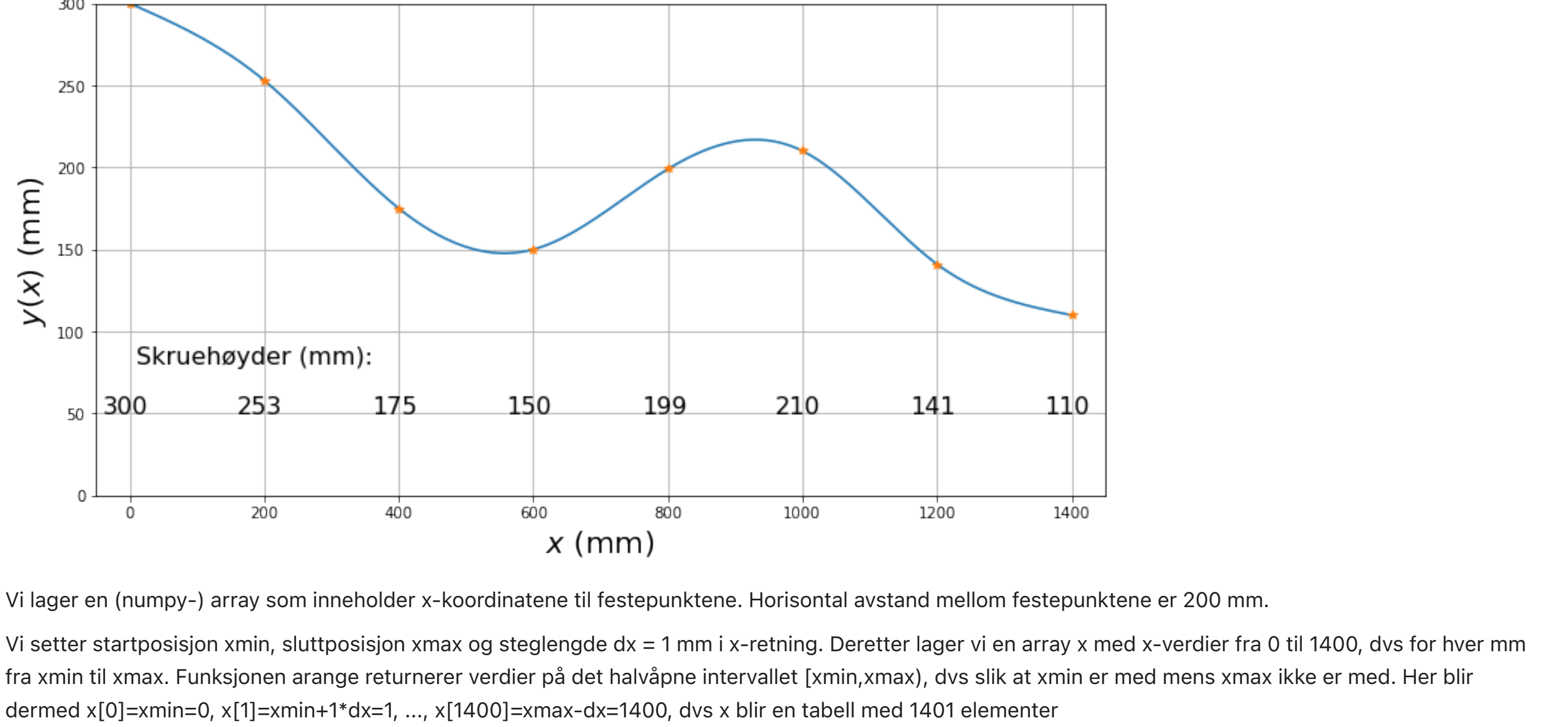
Baneformen, y(x), vist i figur B, ble i dette eksperimentet bestemt ut ifra et tildeelt programmeringskrev som genererte åtte tilfældige festepunkter ut fra noen kriterier. Banens start høyde skulle være 300 mm som høyeste punkt i banen. Punktet skulle videre gå i en dal og bakketopp. Når kriteriene var oppfylt ble funksjonen CubicSpline fra Scipy-biblioteket, vist i Kode C, brukt i å interpolere tredjegradspolynomet.

Når festepunktene var satt, ble slutt hastighet (v_f), hastighet (v), helning (β) og krumming (κ) til kulen beregnet ved hjelp av likningene 2, 4 og 5. Tidsutviklingen til kulen ble beregnet ut ifra likning 12 for tidsintervall, og likning 13 for summen av intervallene. Simuleringen følger en teoretisk modell for bevaring av mekanisk energi. Den antar at kulen ruller rent og ikke slører. I tillegg blir kulen antatt kompakt med uniform massefordeling. For å beregne forholdet mellom normalkraften og friksjonskraften i absoluttverdi ble Newtons 2. lov brukt, likning 8 og 11.

Kulebanen ble overført fra programerte verdier til en lignende tavle vist ovenfor i figur T. Y-verdiene er høyden til tavlens festepunkter, vist som b i figur T, med en fast avstand på 20mm mellom hvert festepunkt. Det ble deretter satt opp et kamera som filmet i 30 bps, på et normalt still stativ med en fast avstand fra banen. For å få minst mulig feilbeder, ble kameraet satt vinkelrett med tavlen for å unngå feil perspektiv av videoen.

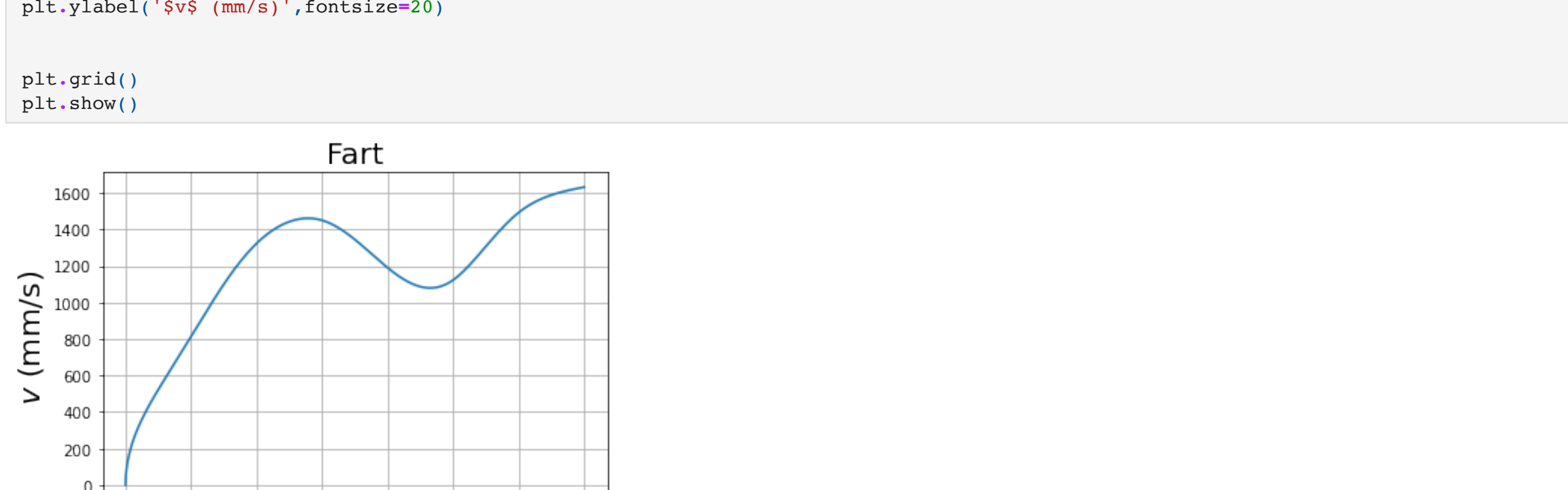
En én-meters linje ble plassert foran kulebanen i en egen skinne tavlen hadde. Meterstaven ble brukt som hjelpemiddel til skalering i Tracker programmet. Videre ble en kule med en radius på 11 mm og masse 31 g sluppet fra startpunkt til banen, y0 = 300 mm. Kule ble, med samme oppsett og verdier, filmet 10 ganger. Videoene ble overført til Trackerprogrammet hvor man da dannet et koordinatsystem, skalerte med bruk av meterstaven og la inn kulas verdier. I hver video ble «autotracker»-brukt som et hjelpemiddel for å spore kulen gjennom banen. Kun i én av videoene ble kulen sporet gjennom hele hendingsforløpet for å finne baneført, tidsutvikling og banefarten. For de resterende ti andre så man kun etter sluttfarten og den totale tiden kulen ble sporet gjennom banen.

For å finne gjennomsnittet ble likning 15 brukt, mens for standardavviket og standardfeilen ble likningene 16 og 17 brukt. Til slutt ble eksperimentelle verdier og de numeriske målte verdiene plottet mot hverandre og sammenlignet i Python.

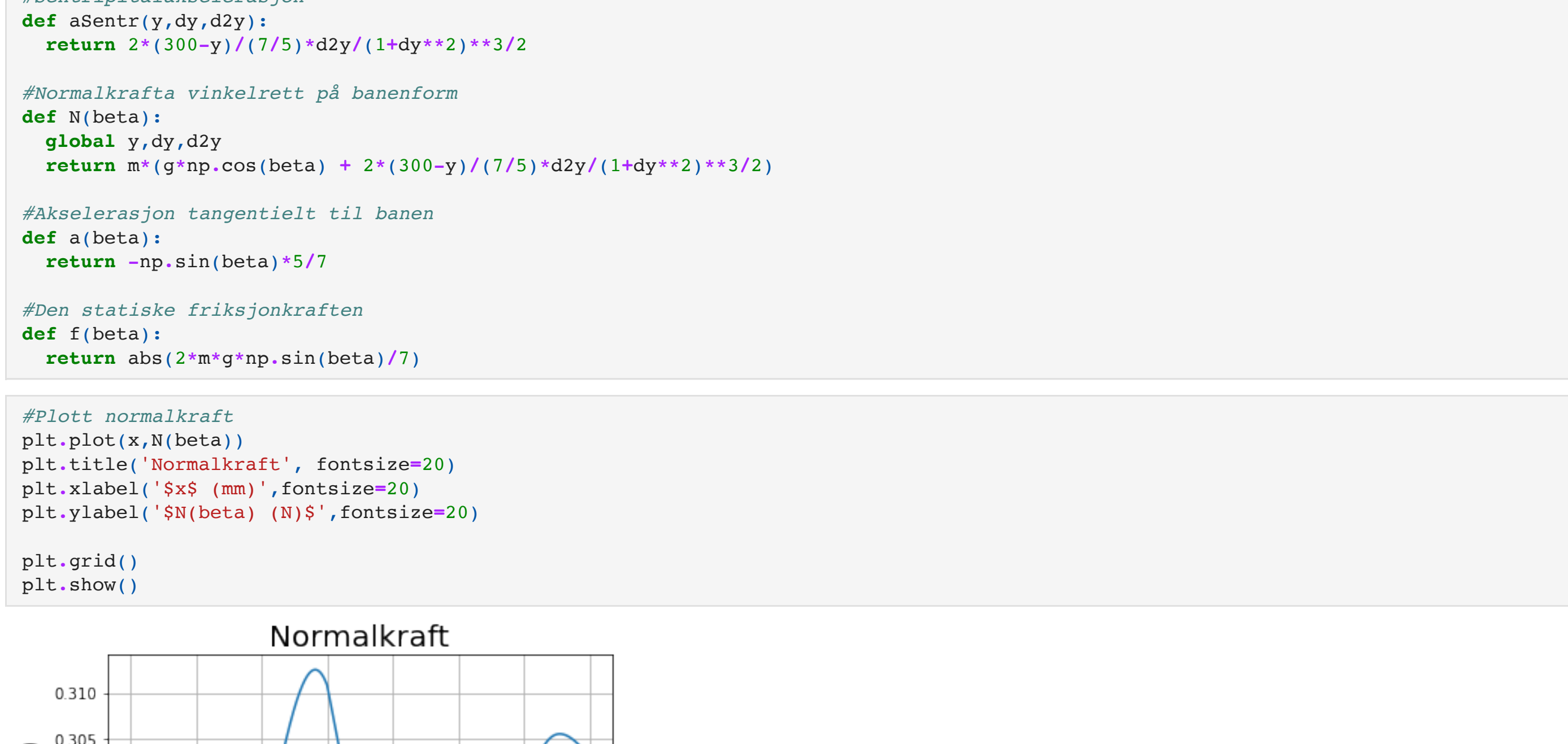

Vi lager en (numpy-) array som inneholder x-koordinatene til festepunktene. Horisontal avstand mellom festepunktene er 200 mm.

Vi setter startposisjon xmin, sluttposisjon xmax og steglengde dx = 1 mm i x-retning. Deretter lager vi en array x med x-verdier fra 0 til 1400, dvs for hver mm fra xmin til xmax. Funksjonen arange returnerer verdier på det halvdvne intervallet [xmin,xmax], dvs slik at xmin er med mens xmax ikke er med. Her blir dermed x[0]=xmin=0, x[1]=xmin+1*dx=1, ..., x[1400]=xmax=dx=1400, dvs x blir en tabell med 1401 elementer

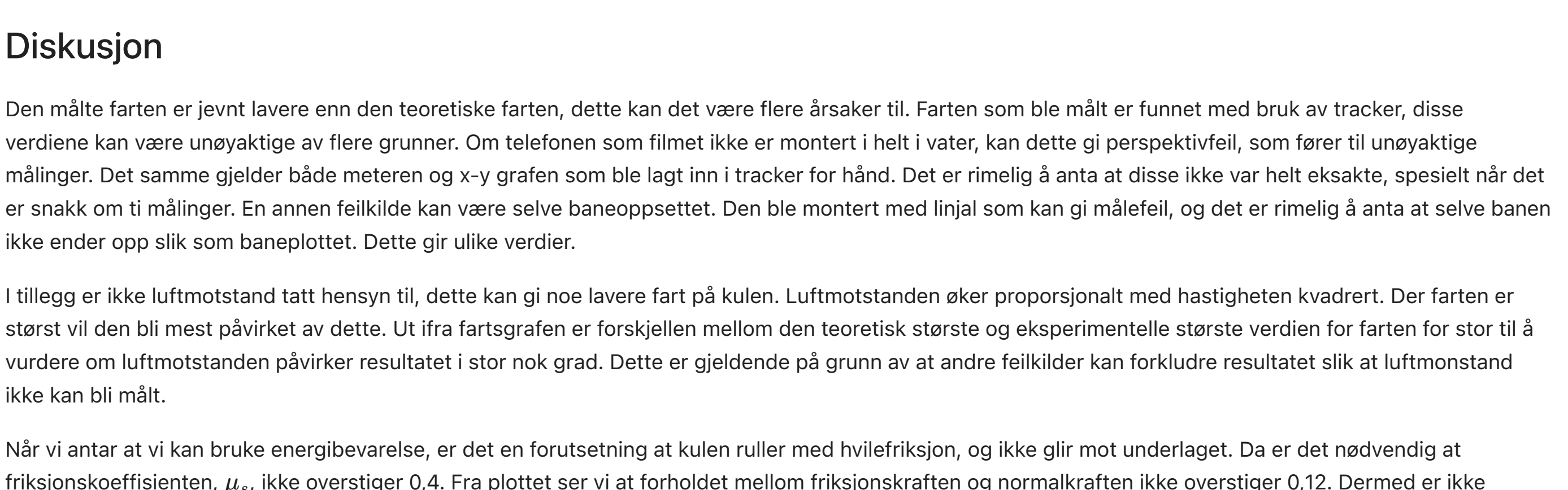
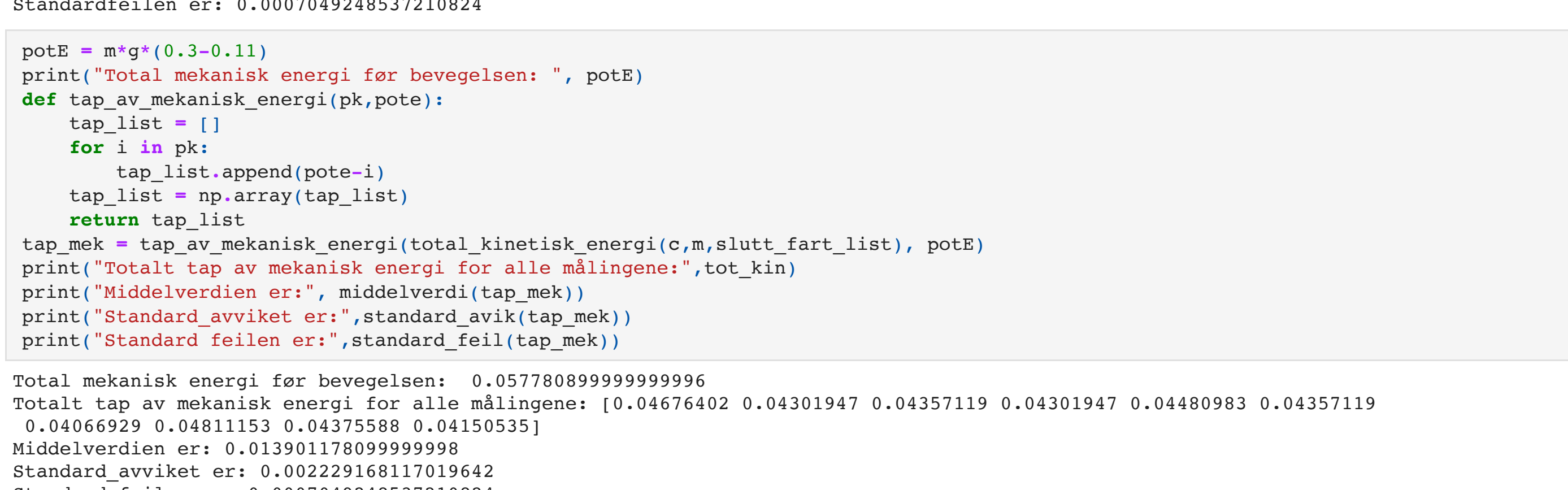
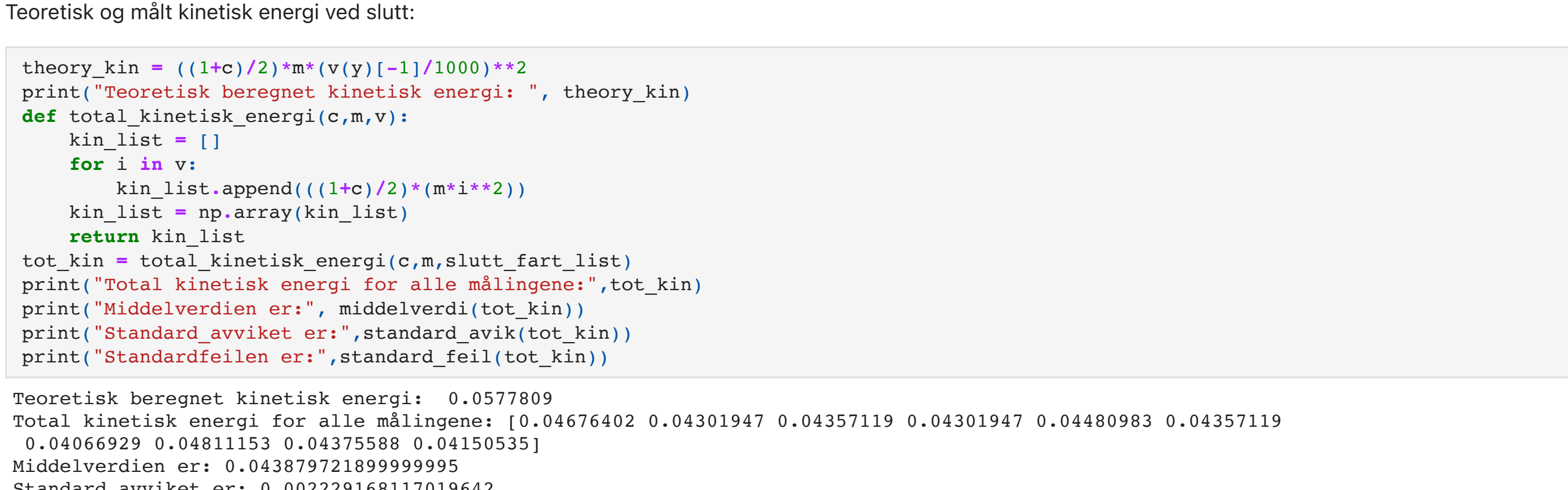
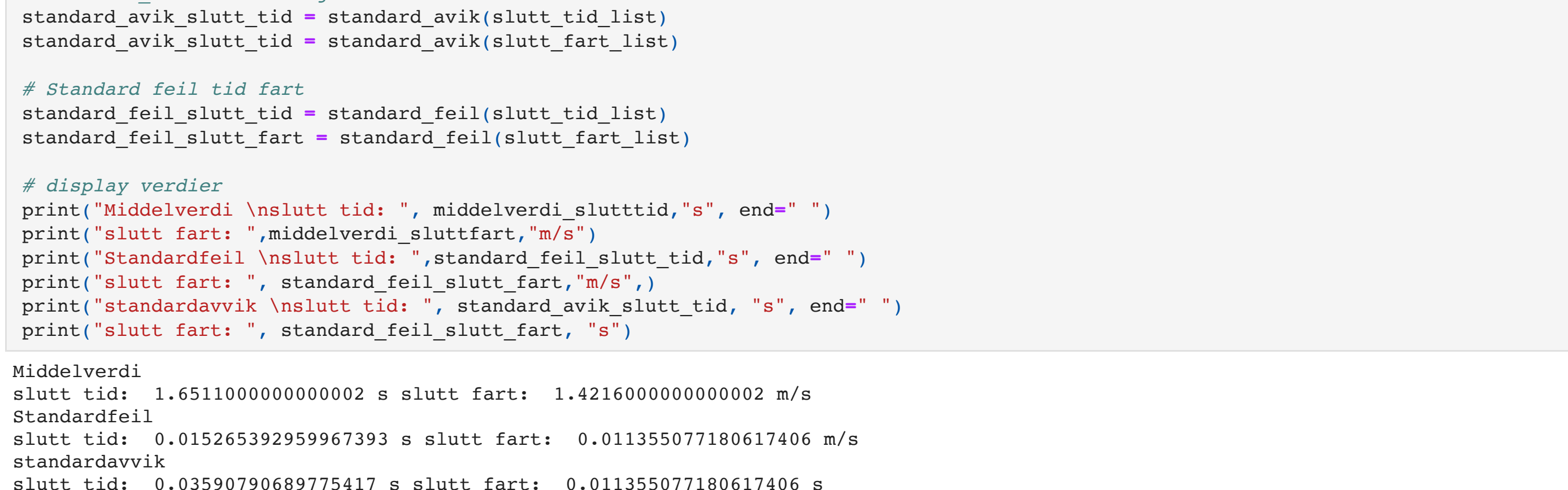
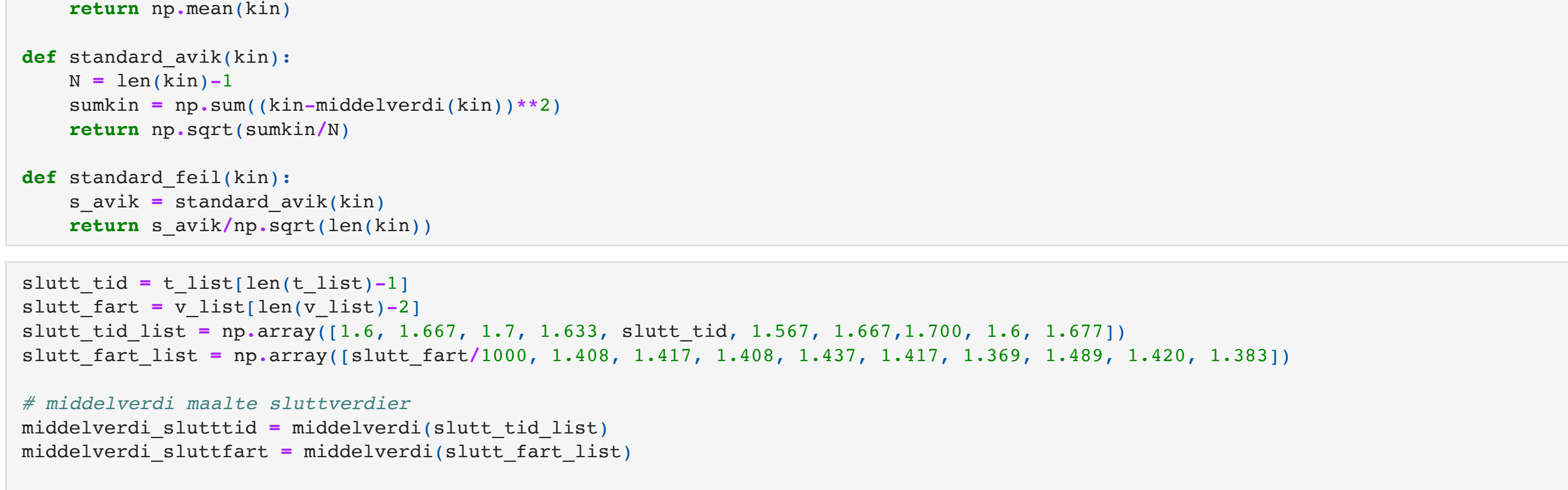
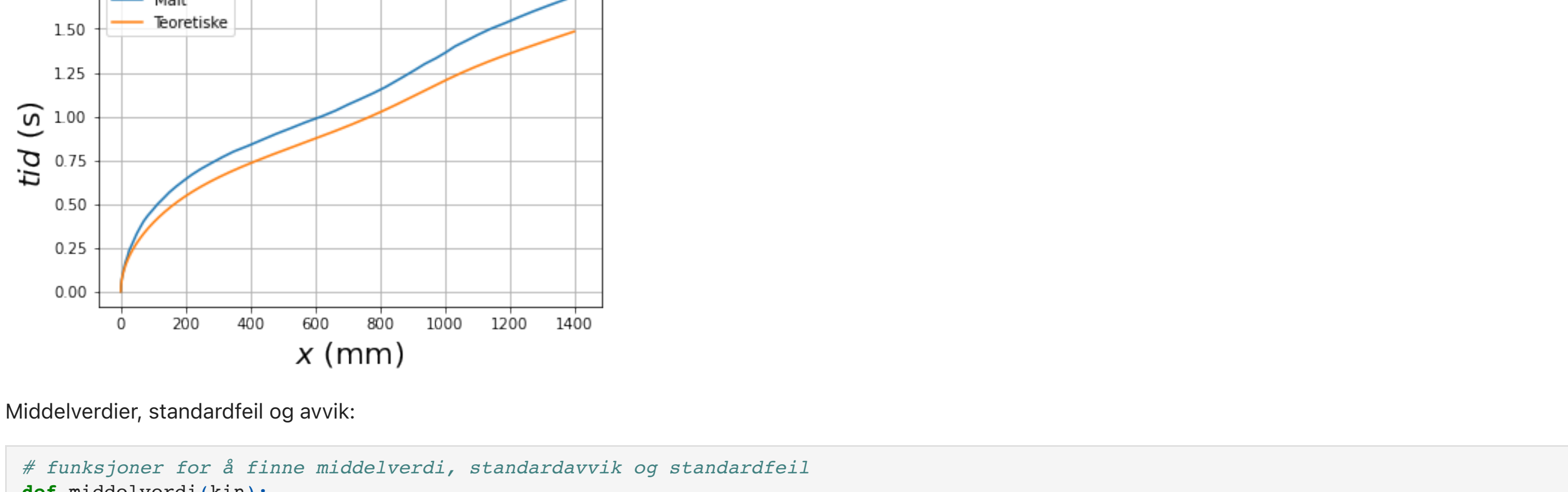
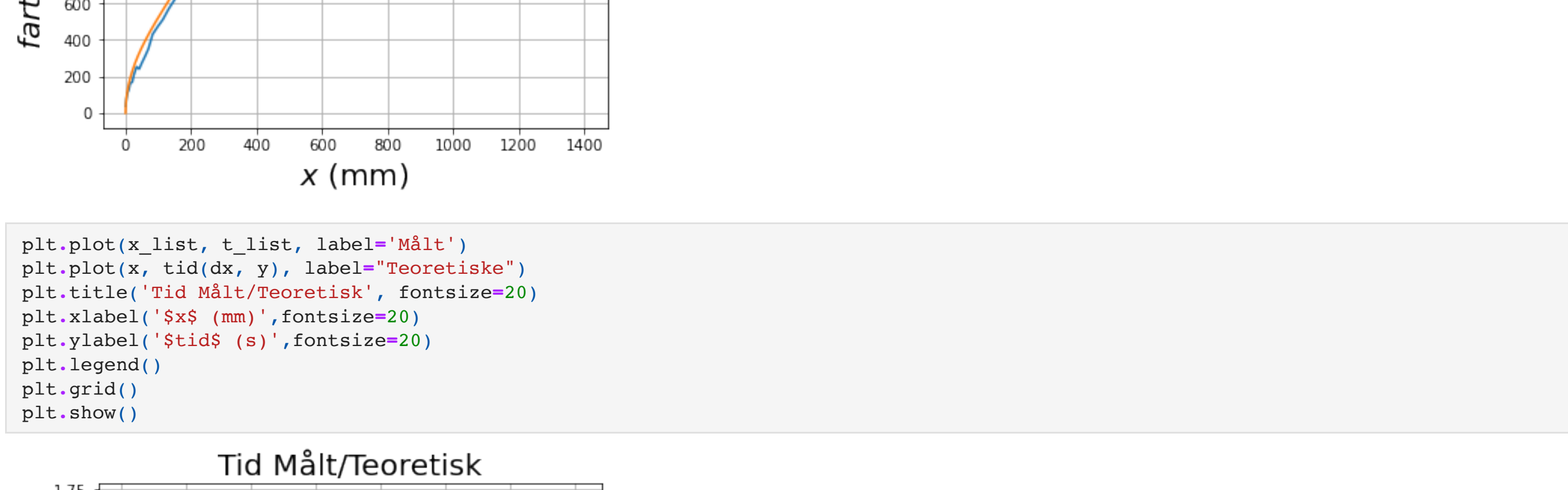
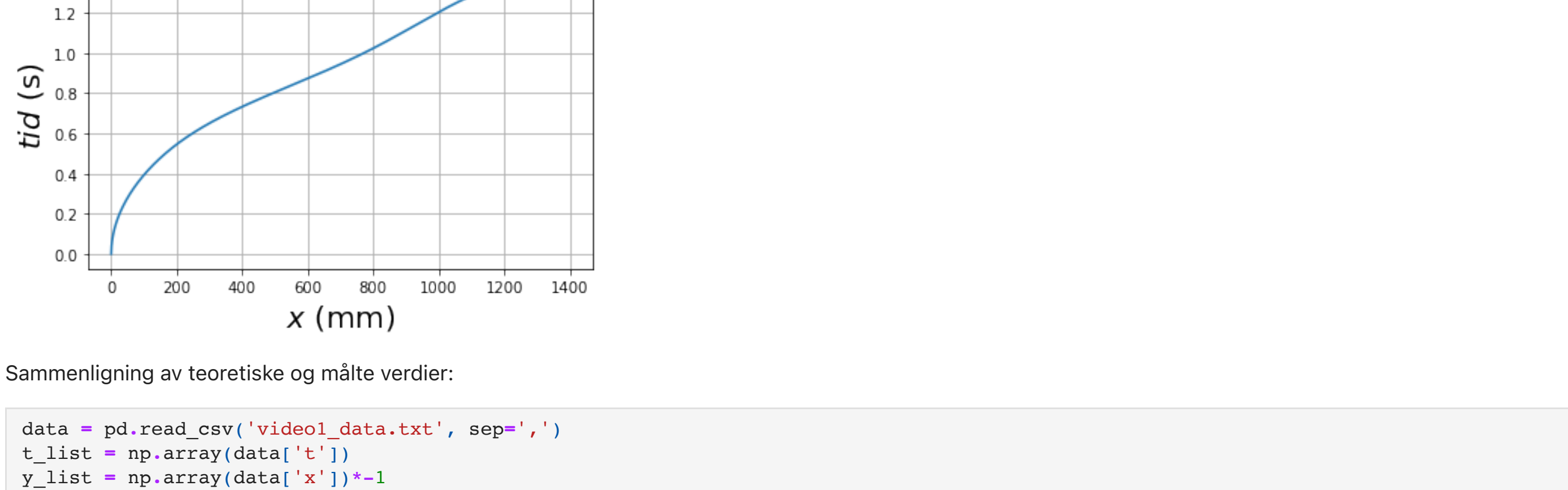
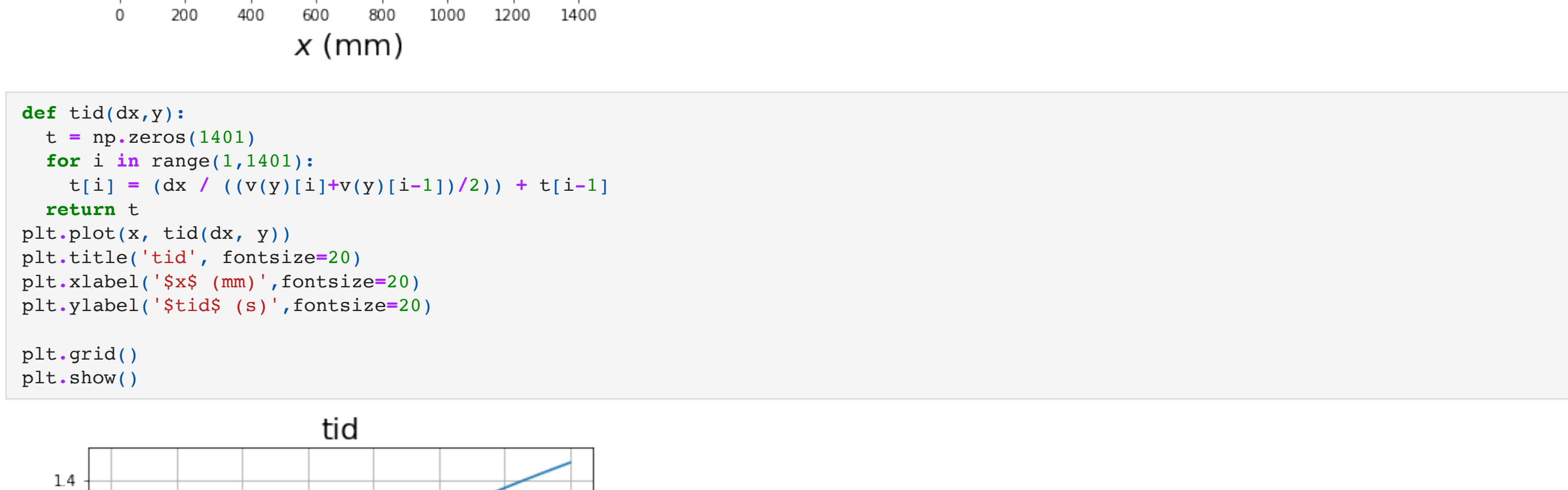
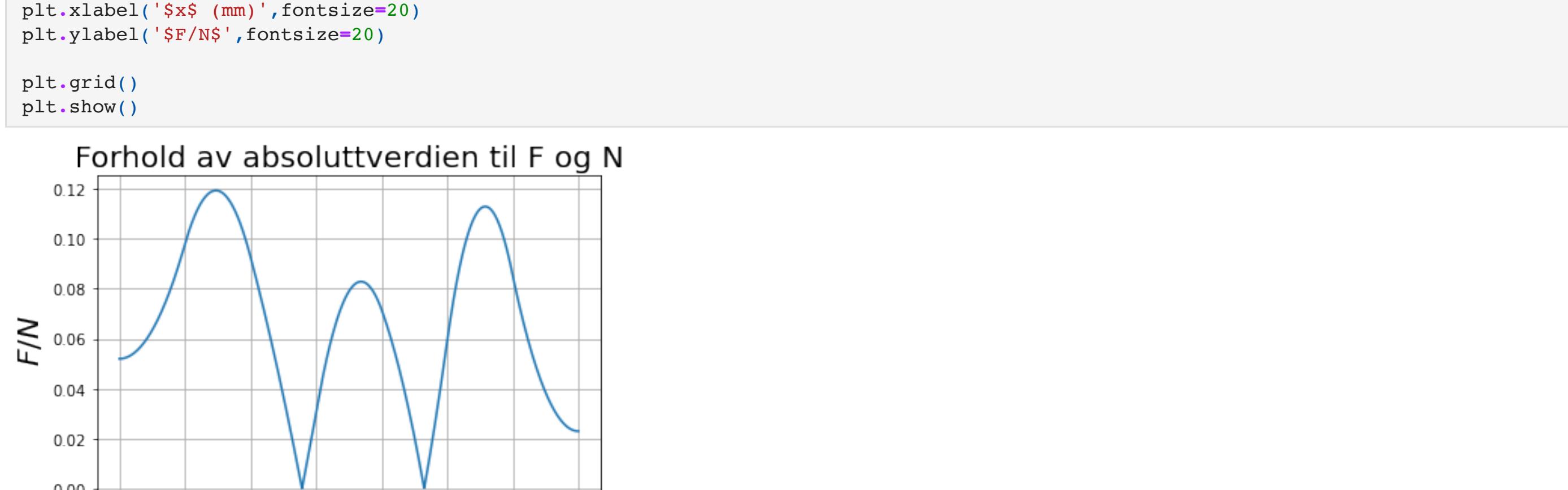
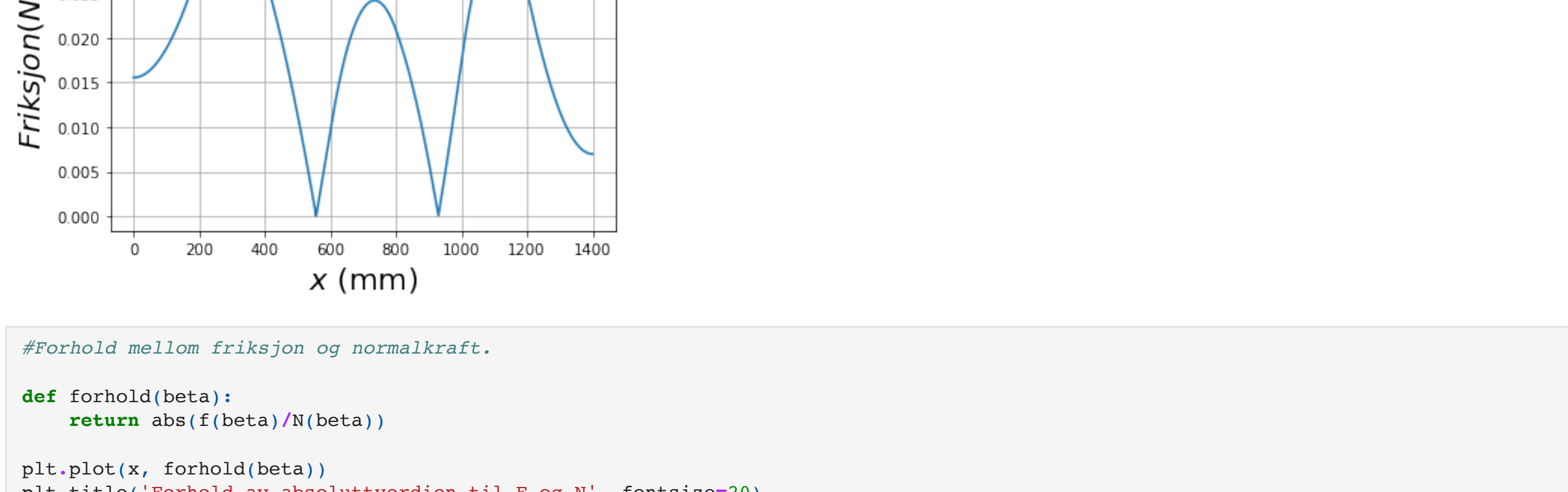

Vi setter startposisjon xmin, sluttposisjon xmax og steglengde dx = 1 mm i x-retning. Deretter lager vi en array x med x-verdier fra 0 til 1400, dvs for hver mm fra xmin til xmax. Funksjonen arange returnerer verdier på det halvdvne intervallet [xmin,xmax], dvs slik at xmin er med mens xmax ikke er med. Her blir dermed x[0]=xmin=0, x[1]=xmin+1*dx=1, ..., x[1400]=xmax=dx=1400, dvs x blir en tabell med 1401 elementer

Resultater

Her vises først de teoretiske utregningene av fart, normalkraft, friksjonskraft og tidsutvikling. Lenger ned kommer sammenligninger opp mot forsøkene.

Diskusjon

Den målte farten er jevnt lavere enn den teoretiske farten, dette kan det være flere årsaker til. Farten som ble målt er funnet med bruk av tracker, disse verdiene kan være unøyaktige av flere grunner. Om telefonen som filmet ikke er monter i helt i vater, kan dette gi perspektivfeil, som fører til unøyaktige målinger. Det samme gjelder både meteren og x-y grafen som ble lagt inn i tracker for hånd. Det er rimelig å anta at disse ikke var helt eksakte, spesielt når det er snakk om smålinger. En annen feilkilde er at lite sannsynlig. Denne forskjellen kan derimot skyldes feilkildene istedenfor friksjon. Resultatene kan gi en anning om til metodeene ikke er særlig nøyaktige. Spesielt er målemetoden brukt i tracker problematisk. Slik at antagelsen om at feilkildene som gir de relativt dårlige resultatene er rimelige.

Konklusjon

En ball som ruller på en nullbane krever flere utregninger for å beskrive dens fart, totaltid og energi. Det fysiske forsøket ble satt opp eksperimentelt ut ifra en simulert bane. Målinger fra den eksperimentelle samt målinger fra den simulerte er blitt sammenlignet. Forskjellen fra de teoretiske og eksperimentelle verdiene gir avviket. Avviket på slutttid og slutt fart var forholdsvis og 12.81%. Dette gir et tap av mekanisk energi på 24%. Hvor sluttfarten var mindre og slutt tiden lengre for det fysiske eksperimentet i forhold til den simulerte. Dette er et avvikende verdier. For store til og skyldes friksjon og luftmotstand alene. Avviket kan komme fra perspektivmålefeil i tracker og feil baneform. I tillegg kan friksjon og luftmotstand komme med et lite bidrag, men med en forskjell på slutt fart på 0,21 m/s, er det sannsynlig at de nevnte feilkilder påvirker resultatene i stor grad.

Referanser

1. J. A Støvneng. Institutt for fysikk, NTNU: Ren rulling på krumt underlag – energibevarelse hentet den 16. Oktober 2023 fra https://home.phys.ntnu.no/brukdef/undervisning/fyslab/files/labligninger_V23.pdf